

REFLEXIONS, SOBRE LA SITUACIÓ ACTUAL

Roser Sucarrat
Tècnica d'educació infantil treballant a una escola bressol

M'agradaria exposar algunes reflexions sobre la situació actual de pandèmia davant el coronavirus del 2020 i la situació d'alarma, de confinament, de canvis socials i econòmics que vivim i que ens afectaran al nostre col·lectiu. Representem un col·lectiu sovint menys valorat pels departaments superiors d'educació i sanitat. Exercim entre moltes altres funcions ajudar a les famílies amb fills de 0 a 3 anys a créixer i desenvolupar-se en un entorn social segur amb tots els matisos que això inclou. Cal pensar que el desenvolupament infantil és un procés dinàmic i complex, i que es recolza en l'evolució biològica, psicològica i social de l'infant i tot el seu entorn immediat. Establim un lligam afectiu i de seguretat amb els infants i els seus pares perquè aquests aprenguin a desenvolupar-se de manera positiva. Els primers anys de vida es consideren una etapa molt important i crucial, ja que serà on es configuraran les habilitats perceptives, cognitives, motrius, lingüístiques, afectives i socials que faran possible una interacció amb el món que els hi envolta.

A més a més, cobrim totes les necessitats bàsiques fonamentals dels nens/es i oferim un entorn on puguin aprendre i descobrir mitjançant experiències, propostes i vivències enriquidores individuals i col·lectives. Aconsegüim crear un vincle amb els infants decisiu perquè aquests desenvolupin i construeixin els seus pilars bàsics per poder formar-se com a persona i es desenvolupin posteriorment en totes les seves etapes de la vida. Si ens consideréssim, per exemple com constructors, podríem dir que nosaltres ajudem a assentar els fonaments de la casa que posteriorment donarà suport i estabilitat a la resta de parets i pilars.

Atenem a totes les necessitats dels infants i de les famílies, col·laborem en la detecció de problemes individuals i socials, fem de reforç, invisiblement, a l'atenció primària actuant com a consellers i formadors als pares i mares perquè aquests atenguin i detectin correctament les necessitats dels infants: alimentació, descans, son, evitar perills i accidents, detecció de malalties pròpies de la infància, de trastorns de desenvolupament, motors, mentals, de llenguatge, etc... I molt més. Crec fermament que la nostra feina és molt important a nivell social i som el primer pilar de l'educació infantil 0-6. Però d'altra banda observo com simplement se'ns veu (amb perdó per l'expressió) com a "limpiaculos y limpiamocos" des dels estaments superiors dels despatxos de conselleries i ministeris d'educació i altres..., és decebedor!

Sort tenim que quan tenim a prop la influència d'un infant i una família són els que ens fan ressorgir, lluitar i sentir-nos orgulloses de la funció que exercim a la societat. Tenim una experiència que hem après en el transcurs dels anys i ajudem als pares i mares a guiar les seves cures cap als infants. Doncs bé, dit tot això, veig les notícies i és frustrant, decepcionant i no sé quins adjectius afegir de més, el fet que des del ministeri se'ns consideri un grup del sector serveis... Ole! Anomenen protocols de seguretat per tots els col·lectius menys el nostre, distàncies de seguretat, epis, com netejar espais i element d'ús, i nosaltres? On tenim cabuda?

Nosaltres tenim un estret contacte amb els nens/es, amb els pares, mares i avis i àvies..., la proximitat és fins i tot superior a la que es té en un llit d'hospital, penseu que els rentem, canviem bolquers, eixuguem miccions, deposicions, mocs, atenem cops, a vegades ferides, respirem esternuts, tos, secrecions... Consolem, tenim un vincle de contacte personal molt estret. Algú m'explica com ho farem? Vestits com infermers/es o metges quan estan a l'hospital disfressats amb els epis? Impossible estar amb un infant, semblarem extraterrestres o monstres davant d'ell, o amb mascaretes... Quin nen sentirà l'afecte i la proximitat? I quin risc com a persona individual, treballadora, amb drets, amb família, potser amb riscs.... Podem tenir quan tornem de la nostra feina... Necessito que algú m'ho expliqui i ens prepari. O és que se'ns considera un grup a menystenir, i no importa el que ens pugui passar o pensar... NECESSITO RESPOSTES!

És curiós com s'explica les maneres de protegir a esportistes, a perruquers, dentistes, restauradors, persones de servei d'establiments, farmàcies, etc. I nosaltres? Crec que existim! Qui ens explica com, quan i de quina forma tornarem a la feina, quins nous protocols seguirem a nivell personal, col·lectiu i social....Dia a dia sento més incertesa i ara amb el desconfinament l'angoixa puja al no saber ni tenir els coneixements necessaris. Diàriament fem teletreball, però no ens estan preparant per afrontar el que vindrà. A sobre lluitant perquè ens paguin la feina que seguim fent, ja que ni això ens respecten.

Ara que he parlat de l'exposició als riscs, aprofito per fer un apunt. Cada setembre comença un curs escolar i una nova onada de viriasis i patologies múltiples com enterovirus, hepatitis, herpes, varicel·la, rinovirus, virus de coxsackie, dermatitis infeccioses, etc. I molt més virus que apareixen en el nostre entorn laboral. Caldrà veure el que ens vindrà de nou amb el fred després d'aquesta pandèmia, perquè el virus no desapareixerà. Treballem exposades i assumint el risc no remunerat, ni tan sols considerat pels de més amunt. Total som dones i cuidadores, no? Al llarg de la nostra trajectòria patim múltiples afeccions i infeccions i la majoria de vegades no podem ni agafar la baixa per no patir més la disminució del sou i no deixar els nens/es sense el seu referent. Només cal observar com totes les famílies de pares i mares pateixen, els primers anys de tenir un bebé, un augment de l'índex de malalties (refredats, gastroenteritis, amigdalitis...). Doncs multipliqueu l'exposició per 20, per 13 o per 8 segons les ràtios de les aules. I aquest tema ni els preocupa el més mínim, ni és considerat pels de dalt, els dels despatxos que ho legislen tot. Aquí deixo, simplement, unes reflexions personals i compartides per moltes de nosaltres.

Hauríem de tenir la mateixa mirada d'un infant, agraïda amb el sol fet de ser i atès i cuidat. Tant de bo la societat millori en molts aspectes.

